

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **M. J.**, zastoupený JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, čj. MSK 71466/2025, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 12. 2025, čj. 59 A 20/2025-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Bruntál ze dne 27. 3. 2025, č. j. MUBR/55907-2025/mor, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že byl vypuštěn přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a výše pokuty byla snížena na 4 500 Kč. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným usnesením Krajský soud v Ostravě řízení o žalobě zastavil, a to z důvodu pozdního zaplacení soudního poplatku. K tomu uvedl, že dne 22. 10. 2025 vydal usnesení č. j. 59 A 20/2025-33 (dále též „usnesení ze dne 22. 10. 2025“), jímž nevyhověl žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků. Dne 23. 10. 2025 pak vydal výzvu č. j. 59 A 20/2025-35 (dále též „výzva k zaplacení soudního poplatku“), kterou vyzval žalobce, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy zaplatil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Označené usnesení a výzva byly žalobci doručeny dne 27. 10. 2025. Posledním dnem pro včasné zaplacení soudního poplatku tak byl

den 11. 11. 2025. V uvedené lhůtě však žalobce soudní poplatek nezaplatil. Uhradil jej až dne následujícího (12. 11. 2025) a tedy opožděně. Z uvedených důvodů proto krajský soud řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zastavil (výrok I). Výrokem II rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.). Výrokem III. krajský soud rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a ústní jednání

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu včasnou kasační stížností. Podle jeho názoru krajský soud pochybil, pokud řízení zastavil. Výzva ze dne 23. 10. 2025 mu totiž nebyla doručena v souladu s § 50 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“), který doručujícímu orgánu ukládá povinnost vyznačit datum vhození doručované písemnosti nejen na doručence (která se vrací soudu), ale i na obálce, která je do schránky adresáta vhozena. K tomu však v dané věci nedošlo. To opírá stěžovatel o (ke kasační stížnosti přiloženou) kopii obálky X, v níž mu bylo doručováno usnesení ze dne 22. 10. 2025 a výzva k zaplacení soudního poplatku (dále též „kopie obálky“). Podle žalobce se tak ode dne vhození písemnosti do schránky nemůže odvíjet běh lhůty pro zaplacení soudního poplatku. Za den doručení výzvy ze dne 23. 10. 2025 je třeba považovat až den, kdy se výzva dostala do rukou adresáta (usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. 14 Co 168/2018), k čemuž dle stěžovatele došlo dne 31. 10. 2025. Patnáctidenní lhůta pro zaplacení soudních poplatků tudíž stěžovateli počala běžet dne následujícího (tj. dne 1. 11. 2025) a skončila běžet dne 16. 11. 2025. Stěžovatel přitom soudní poplatek zaplatil již dne 12. 11. 2025. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Soud zaslal kasační stížnost k vyjádření žalovanému. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Nejvyšší správní soud dále vyžádal od žalobce originál obálky, ve které byly žalobci doručovány předmětné písemnosti (usnesení ze dne 22. 10. 2025 a výzva ze dne 23. 10. 2025). Dne 25. 2. 2026 doručil stěžovatel soudu originál obálky X (dále též „originál obálky“).

[6] S ohledem na stěžovatelem navržené důkazy (kopie obálky a její originál) nařídil Nejvyšší správní soud jednání na den 19. 3. 2026. Žalovaný i žalobce se z jednání omluvili. Právní zástupce stěžovatele při ústním jednání setrval na návrhu na zrušení usnesení o zastavení řízení pro vady v doručování výzvy k zaplacení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud při jednání podal zprávu o stavu věci a shrnul obsah spisů. V rámci dokazování pak provedl důkaz originálem obálky a kopií obálky. Návazně umožnil právnímu zástupci stěžovatele vyjádřit se k provedenému dokazování a navrhnout další důkazy k prokázání svých tvrzení. Právní zástupce stěžovatele k dokazování provedenému Nejvyšším správním soudem žádné připomínky nevznášel. Neučinil ani další důkazní návrhy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost **nepřijatelnou**.

pokračování

[8] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou.

[9] V řízení před krajským soudem rozhodoval samosoudce, první podmínka nepřijatelnosti byla tedy splněna. Co se týče přesahu vlastních zájmů stěžovatele, ten může podle konstantní judikatury nastat v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*). Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2025, čj. 2 As 361/2023-35, č. 4688/2025 Sb. NSS, lze pro nepřijatelnost odmítnout též kasační stížnost podanou proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti dovozoval pochybení krajského soudu při zastavení řízení. Podle stěžovatele krajský soud řízení zastavil, aniž by byly splněny podmínky pro řádné doručení výzvy ze dne 23. 10. 2025, kterou byl stěžovatel vyzván k úhradě soudního poplatku. Za řádně doručenou lze považovat zásilku (v případě jejího vhození do schránky adresáta z důvodu jeho nepřítomnosti) jen tehdy, pokud bude datum vhození vyznačeno i na zásilce vhazované do schránky, a nikoliv pouze na doručence, která se vrací soudu. Stěžovatel byl na základě předložených důkazních prostředků (kopie obálky a originál obálky) názoru, že datum vhození na obálce vyznačeno nebylo. Podle stěžovatele se tak ode dne vhození obálky do jeho schránky nemohl odvíjet běh lhůty pro zaplacení soudního poplatku.

[11] Z konstantní judikatury civilních soudů vyplývá, že pokud se prokáže, že nebyly splněny všechny podmínky uvedené v § 50 odst. 1 o. s. ř., nelze považovat doručení do schránky vhozené obálky za účinné (srov. např. stěžovatelem odkazované usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. 14 Co 168/2018). Tak je tomu mj. tehdy, pokud na obálce vhozené do poštovní schránky nezastiženého adresáta nebylo vyznačeno datum vhození zásilky do schránky. Tomu odpovídá i judikatura Nejvyššího soudu. Ten k § 50 odst. 1 o. s. ř. v nedávném usnesení ze dne 29. 7. 2025, sp. zn. 27 Cdo 1526/2024, uvedl, že smyslem a účelem zákonného požadavku na vyznačení data vhození na doručence a na písemnosti je informování soudu (vyznačením data na doručence) a adresáta písemnosti (vyznačením data na obálce, do níž je písemnost vložena) o tom, jakým dnem se považuje písemnost za doručenou jejímu adresátovi. S ohledem na uvedené není dle Nejvyššího soudu možné považovat písemnost za doručenou dnem jejího vhození do schránky, je-li prokázáno, že na ní doručujícím orgánem nebylo vyznačeno datum vhození. Uvedené závěry dopadají i na řízení před správními soudy (srov. § 42 odst. 5 s. ř. s. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2020, čj. 5 Azs 136/2020-80, bod 20).

[12] Kasační stížnost míří proti usnesení krajského soudu, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě z důvodu včasného nezaplacení soudního poplatku. Zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku představuje procesní zásah, jehož důsledkem je odeprání meritorního přezkumu věci. K takovému postupu lze přistoupit pouze tehdy, jsou-li

zákonné podmínky splněny jednoznačně a bez pochybností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2026, čj. 6 As 32/2026-17, bod 11). Vydá-li krajský soud usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku před uplynutím lhůty pro jeho zaplacení, dopustí se vady, která vyvolá nutnost zrušení napadeného usnesení (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2013, čj. 6 Ads 51/2013-13, bod 7, či ze dne 31. 7. 2024, čj. 8 As 104/2024-39, bod 10). Při posouzení zákonnosti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku je současně nutné posoudit i okolnosti doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku (relevantní ve vztahu k běhu lhůty), jakož i její samotnou zákonnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 10 As 9/2018-22, bod 10).

[13] Za účelem prokázání skutečnosti, zda došlo k tvrzenému pochybení při doručování, nařídil soud jednání, při kterém provedl dokazování.

[14] Z dokazování vyplynulo, že výzva k zaplacení soudního poplatku byla stěžovateli doručována postupem dle § 50 odst. 1 o. s. ř., tedy obálkou typu III (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, čj. 4 As 3/2016-67, bod 15).

[15] Na přední straně obálky se uvádí: adresát zásilky (stěžovatel), odesílatel (Krajský soud v Ostravě), doručovatel (Česká pošta, s. p., které byla zásilka od odesílatele předána dne 24. 10. 2025) a dále jsou zde označeny doručované písemnosti (usnesení ze dne 22. 10. 2025 a výzva ze dne 23. 10. 2025).

[16] Na zadní straně obálky je pak vedle dalších údajů předtištěn i text: „*Zásilka (písemnost) byla vložena do schránky adresáta a tím doručena dne.....*“, přičemž v uvedené vytečkované části není uvedeno datum vhození, současně je však *prima facie* zjevné, že na tomto místě bylo s obálkou manipulováno. Obálka v tomto místě nese stopy po fyzickém zásahu; obálka je zde částečně natržená a chybí svrchní vrstva papíru. Pod vytečkovanou částí je uveden čas doručení (9:40 hod) a razítko a podpis doručovatelky B. M., který zasahuje do vytečkované části; koncovka podpisu doručovatelky zasahující do výše označené předtištěné části (konkrétně do slov „*doručena dne*“) rovněž chybí.

[17] Dokazováním soud dále zjistil, že existují zjevné rozdíly mezi kopií obálky, kterou stěžovatel předložil jako přílohu ke kasační stížnosti (datovanou dne 15. 12. 2026), a jejím originálem, kterou si soud od stěžovatele vyžádal výzvou ze dne 6. 2. 2026. V mezidobí mezi pořízením kopie obálky a jejím postoupením zdejšímu soudu došlo (pravděpodobně v důsledku navlhčení obálky) k rozmazání některých údajů, mj. data převzetí zásilky Českou poštou od odesílatele na přední straně obálky. K rozmazání došlo i ve vytečkované části na zadní straně obálky, tedy v části, kde má být vyznačeno datum vhození, a která nese stopy shora popsaného fyzického zásahu.

[18] Soud dále zdůrazňuje, že ve spisu krajského soudu je založena doručenka (odtržená od originálu obálky), ze které vyplývá, že obálka byla vhozena do schránky stěžovatele dne 27. 10. 2025 v 9:40 hod. Podle oraženého razítka provedla tyto záznamy stejná osoba, která je uvedena i na originálu obálky, tedy B. M., což stvrdila i svým podpisem.

[19] Na základě provedeného dokazování přitom soud považuje za nepravděpodobné, že by doručovatelka stejným způsobem nepostupovala i v případě vyznačení data a času

pokračování

doručení na samotné obálce. Jak již soud uvedl výše, její podpis před fyzickým zásahem do povrchu zadní strany obálky zasahoval až do vytečkované části, přičemž, jak soud rovněž zjistil při dokazování, na konci vytečkované části zůstal i po fyzickém zásahu patrný obrys číslovky. Nejednalo se tak o situaci, kterou řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2020, čj. 5 Azs 136/2020-80, kterým po provedeném dokazování zrušil napadené usnesení krajského soudu z důvodu, že se na zadní straně obálky typu III ve vytečkované části určené pro vyznačení data vhození nenacházel žádný údaj; vytečkovaná část byla zcela prázdná a současně bez známek fyzického zásahu.

[20] Důvod k dalšímu dokazování pak Nejvyšší správní soud neshledal. Soud v předvolání vyzval stěžovatele, aby přinesl k jednání listiny či další důkazní prostředky, které se k věci vztahují a nejsou dosud v prvopisu u soudu, resp. aby před jednáním učinil návrhy, aby soud opatřil další listiny a předměty ohledání, které má druhý účastník řízení nebo třetí osoba, anebo které jsou v úschově u jiného soudu nebo orgánu. Stěžovatel k jednání žádný důkazní prostředek nepřinesl. Na výzvu soudu, zda navrhuje další důkazní prostředky, uvedl, že takový návrh nevznáší, přičemž na další výzvu soudu, zda se chce vyjádřit k provedenému dokazování, uvedl, že nikoliv. V řízení nenavrhl ani žádný důkaz k prokázání okamžiku, že se s obálkou seznámil skutečně až dne 31. 10. 2025, jak tvrdil v kasační stížnosti. V řízení předložil pouze kopii a originál obálky.

[21] Tyto listiny však podle soudu nebyly pro svou nedůvěryhodnost způsobilé prokázat, že na obálce absentoval údaj o vhození obálky do schránky, resp. že nebyly splněny podmínky dle § 50 odst. 1 o. s. ř. Vyplývá z nich totiž, že s nimi bylo manipulováno mj. právě v části, kde se vyznačuje datum vhození (viz výše). Je tedy možno vyjít z toho, že na obálce datum doručení vyznačeno bylo.

[22] Za uvedené situace nelze v postupu krajského soudu shledat pochybení, pokud při určení data doručení výzvy vycházel z obsahu doručanky. Tato je veřejnou listinou dle § 50f odst. 3 o. s. ř. a obsahovala veškeré náležitosti, které vyžaduje zákon a navazující judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, čj. 4 As 81/2017-19).

[23] Oporu ve spisu pak mají i další závěry krajského soudu. Stěžovatel soudní poplatek uhradil až dne 12. 11. 2025, přičemž posledním dnem pro včasnou úhradu poplatku byl den 11. 11. 2025. Podle konstantní judikatury i úhrada soudního poplatku opožděná o pouhý jeden den vyvolává nutnost zastavení řízení pro opožděnost (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2023, čj. 8 Afs 55/2023-29, ze dne 4. 1. 2024, čj. 8 As 265/2023-26, či ze dne 22. 1. 2025, čj. 6 As 283/2024-17, jakož i usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2025, sp. zn. II. ÚS 694/25). Judikatuře odpovídá i závěr krajského soudu, že není rozhodný den, kdy účastník částku soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale až den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, čj. 9 Afs 7/2012-49, ze dne 16. 12. 2015, čj. 3 As 208/2015-24, či ze dne 29. 7. 2016, čj. 4 As 157/2016-19).

[24] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal, že by kasační stížnost svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*.

[25] Za situace, kdy uvedený závěr učinil na základě provedení dokazování při jednání, Nejvyšší správní soud dále zvažoval, zda má kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost dle § 104a s. ř. s., nebo zamítnout pro nedůvodnost dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[26] Zákon ukládá i Nejvyššímu správnímu soudu nařídít k provedení dokazování jednání (srov. § 49, § 77 a § 120 s. ř. s.). Ačkoliv se z povahy věci jedná o zcela mimořádný postup, soudu nic nebrání na nařízeném jednání provést i dokazování stran přijatelnosti kasační stížnosti (takto postupoval např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2020, čj. 5 Azs 136/2020-80, byť v tomto případě důvody přijatelnosti shledal). Z výše provedené rekapitulace je přitom zřejmé, že dokazování bylo v dané věci provedeno za účelem zjištění, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, k čemuž může dojít i v případě, že se krajský soud dopustí zásadního pochybení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2024, čj. 3 Ads 151/2023-56, body 8 a 16). Na základě provedení dokazování však Nejvyšší správní soud zásadní pochybení krajského soudu neshledal, resp. neshledal žádný důvod, který by zakládal přijatelnost kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2024, čj. 10 Azs 172/2024-44, bod 14).

[27] Jinými slovy, Nejvyšší správní soud neshledal, že by kasační stížnost svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele. Za takové situace má Nejvyšší správní soud podle výslovné dikce zákona *odmítnout kasační stížnost usnesením* (srov. § 104a s. ř. s.). Odmítnutí kasační stížnosti i přes nařízené jednání nevylučuje žádné ustanovení obsažené v soudním řádu správním. Možnost takového postupu podporuje i § 49 odst. 8 s. ř. s., podle něhož může soud přistoupit k odmítnutí návrhu i v případě, že nařídí jednání (§ 49 odst. 8 s. ř. s.).

[28] Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost usnesením pro nepřijatelnost dle § 104a s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení téhož soudu ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. března 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu